

DON NICOLÁS ESTÁ MADURO

No es veu la titola malgrat portar-hi sempre una dona penjada. Al seu costat el gran buda sembla sortit d'un camp d'extermini. Aquest senyor, don Nicolás, a l'any 99 conduïa un Bus metropolità i diuen que per estalviar gasolina feia empenya el vehicle als usuaris. Ara fa dies que mana.

S'hi oposen els membres de la OEA que el consideren un president il·legítim i els EEUU han donat ordre de captura per qüestions de narcotràfic. Això sí, rep el suport de quatre floretes democràtiques: Xina, Rússia, Turquia i Iran. I a l'interior del país, li mengen de la mà el Tribunal Suprem i l'exèrcit, dues institucions que, com tothom sap, son els paladins de la justícia en els països de parla hispana.

A primera vista hi ha pocs governants tan demòcrates com Maduro. Cada quinze dies es munta unes eleccions que guanya per majoria vergonyosa i com a premi adicional s'allarga el mandat uns anys més. Cert que a vegades ha d'utilitzar algun truquet com amenaçar a qui no el voti de perdre la feina. Però això també passa a la cúria romana abans d'escollir un nou sant pare.

El somriure de Maduro transmet confiança i quan s'enfada se'l veu com el pare que renya a les criatures pel seu bé. Maduro és auster, gasta poc en roba, sempre porta la mateixa camisa vermella ben planxada i també a la seva esposa se la veu moderada, molt de casa.

Maduro agrada als seus i fa por als que no són seus. Maduro podria ser President vitalici si pel veneçolans fos, però Maduro, sobrepès apart, té un problema.

El problema de Maduro, el té a les espatlles. Amb els que surten darrera seu, a segona

línia de foc, com si diguéssim. Aquella gent sí fa una mica de basarda, sobre tot quan per sota les americanes els surten les culates de les armes automàtiques. Però això també passa a la cúria romana amb la colla de gent disfressada que camina darrera del sant pare.

Maduro seguirà fins que Veneçuela agunti, mentre quedi un gra de blat o una herba per rosegar. Però quan això s'acabi, i falta poc, aleshores els veneçolans, tan fidels fins ara, sacsejaran l'arbre d'on penja Maduro i el President acabarà esclafat a terra servint d'aliment al seu poble. El que sempre ha desitjat, d'altra banda. Servir al poble.

UN BON MERDER!

Fins al 1974, els immigrants del nord d'Àfrica, Turquia o Àfrica Negra treballaven durant uns anys a Europa abans de tornar a casa per gaudir dels seus estalvis i deixar pas a altres més joves. Però després de la guerra del Yom Kippur, quan l'atur va augmentar espectacularment, els líders de la dreta i l'esquerra europea van defensar la "preferència nacional" sobre l'ocupació i els governs la suspensió de la immigració legal.

En resposta, els treballadors estrangers van exigir poder instal·lar-se permanentment a Europa amb les seves famílies. Aquest és l'inici d'una cadena absurda on els estats multipliquen els incentius econòmics per l'arribada de dones, fills... no-productius i al mateix temps, són incapaços de poder assimilar-los adequadament.

L'empresariat, en canvi, vol una mà d'obra "motivada" en la confecció, la construcció, els treballs agrícoles... i es pixen en la llei i en el codi de treball multiplicant la contractació il·legal d'immigrants sense papers. En els darrers trenta anys els governs han dut una interminable lluita contra la immigració il·legal, amb paraules tan fermes sobre el paper com inútils en la realitat.

Això va ser nefast pel tercer món per la dràstica reducció de

transferències de diners als països d'origen dels immigrants que una vegada instal·lats a Europa van abandonar econòmicament a les seves famílies d'origen.

A Europa convivim amb les restriccions a la contractació legal de treballadors immigrants, amb la immigració familiar i amb la intensificació migratòria clandestina sense reduir l'atur. El resultat de tot plegat ha estat el desenvolupament de canals clandestins d'immigració i de noves formes d'esclavitud.